Otto Schneid
Papers

Prof. S. Hodkin
1 ALS 2 TLS

55:44

#4

ירושלים. 27 בנובמבר, 1957.

ד"ר נפתלי שנייד היקר,

זה עתה קיבלתי את מכתבך ובו שירך הטוב-האחרון, לפי דבריך, ואני ממהר לענותך. מכאן, שמצב-בריאותי טוב יותר, ואף על פי שעדיין רחוק אני מן ההחלה הגמורה, שאתה מאחל לי, כלומר: השבר באגן-הירכים, כפי הנראה, נרפא כולו, אלא שלא זו בלבד שקמתי ממטתי תשוש כולי אלא שכתפי הימנית מטרידה אותי עדיין כל כך שאיני יכול להרים את זרועי ללא מכאובים ואני מחוייב עכשיו בכל מיני אימונים שבהתעמלות מיוחדת, שאף היא אינה נוחה ביותר. ממילא לא התחלתי בעבודתי באוניברסיטה אתמול, כפי שהייתי חייב להתחיל, ואפתח בשיעורי רק ביום א' הבא, 1 בדצמבר, אם אתחזק קצת.

לצערי, לא הספקתי אלא לרפרף בכתבי-היד, שהשארת אצלי, במשך כל השבועות המענים והמעונים האלה, אבל מקוה אני, כי אוכל להזמינך לשיחה בענין זה בימי-החנוכה, אם אך תוכל להגיע לירושלים באותו זמן. מתפלל אני לשלום רעיתך ואני מאחל לה החלמה מהירה וגמורה. מקוה אני, שתתקיים ברכתי זאת לה ולך ואז, כמובן, ייקל עליך להיפגש עמי בביתי בירושלים או, אפשר, בחצי-הדרך, היינו: בתל-אביב, מקום שיהיה עלי לבקר בימי החנוכה לרגל ענינים שונים. אבקש ממך להודיעני מכל מקום, אם תוכל לקבוע לי יום מן הימים המדוברים ואז אודיעך בעוד מועד, מה היום והמקום, הרצויים לי לפגישתנו. ועד אז בודאי שאקרא כל מה שהשארת אצלי, <u>כל</u> לרבות את ספרי בנך, שאף עליהם איני יכול, לפי שעה, להביע את דעתי בצורה ברורה למדי.

ואשר לשירך האחרון, שמצא מאד חן בעיני, הייתי מציע, שתשלחהו אל י. זמורה, עורך "מאזנים", ותגיד לו, שאתה שולחו אליו לפי עצתי. למעשה, קראתי את השיר באזני מיכלי, העורך השני של מאזנים, שישב אצלי זה עתה, וכמעט שלחתי את השיר בעצמי בידי מיכלי אל זמורה, אלא שחזרתי בי, כיון שלא ידעתי, אם רצוי לך הדבר.

ובזה אסיים, כי כתפי וזרועי כואבות אף בזמן התקתוק במכונת-הכתיבה.

בברכות כל טוב לך ולבני-ביתך,

מוקירך,

ש. הלקין

לכבוד

ד"ר נפתלי שנייד,,

[illegible]

חיפה,

רחוב חנקין 24, רמות רמז, חיפה.

איגרת

לשימוש בפנים הארץ בלבד

קפל שלישי

איגרת שהושם בה דבר, לא תתקבל למשלוח בדואר רשום

השולח ש. הלקין, רחוב רדק 5, ירושלים.

קפל שני

קפל ראשון

האוניברסיטה העברית בירושלים
THE HEBREW UNIVERSITY, JERUSALEM

הפקולטה למדעי הרוח

FACULTY OF HUMANITIES

מוצאי שבת וארא, תשי"ח.
18 בינואר, 1958.

ד"ר נפתלי שנייד היקר,

אשמח מאד להתראות עמך (וגם עם רעיתך לכשתבוא), בהגיעכם לירושלים תוך כדי שבועיים, לפי דבריך. וכיון שאיני בטוח, אם לא אתחייב להיות בתל-אביב בימים הפנויים שלי, היינו: ד-ה, הייתי מבקש ממך, שתבחר לך את יום ג', ([illegible]) 28 בינואר, לשם ביקור אצלי בערב. אמנם, חוזר אני באותו יום מן האוניברסיטה בשעה שבע, לאחר שעות מרובות, שאני עושה במוסד, אבל אתרענן במחיצתך, אם תיכנס בשעה 8:30, לערך.

האם נוח לך מועד זה שקבעתי? ואם לאו - אפשר, כדאי שתטלפן אלי מחיפה באחד הערבים במשך השבוע הבא, ונקבע משהו נוח לך יותר. מכל מקום, אשר נא לי, אם ארשום לפני בלוח את היום ואת השעה, הנקובות למעלה.

במיטב הברכות לך ולנלוים עליך,

ו. ז. ל[illegible]

פנחס [illegible] היקר,
הגיע הזמן להודות לך בכתב.

לפני הכל אני מודה, שאולי הזמן הספיק להחלים
ואינך סובל עוד וחזרת אל בריאות מלאה.
יש הרגלות מאוננות. גם אשתי היתה [illegible] דרכים
והיא בבית חולים. מלבד [illegible] טוב, ואפילו
שירה כתובה שם, אבל למרות כל הבדיקות המסובכות,
שעון נמשכות, ברור עד עתה רק שיש לה כאב מת.
והופיעו עוד ויש הלות בלתי פתורות ומצוינות.
לכן אני חושש פחות
של כה"י שניבק ושל גרינברג
ושל הרבה שאני מודה לך. כי בימים אלה סובבות
נשים כל מחשבותי את מלבד מרים.
ואתם רק נשים. אינני מבטל את שלמה ושלך וספר השירים
והברכות הנה הוא אני. של השירים הוספתי עוד אחד, שיהיה
האחרון בכלה, ואותו הנני שולח לך בצירוף.
אני חוזר על הבנתי, בתקווה, שאתה בבית ושאשתי תזכה גם
לבריאות שלמה. אם תזכה עם טוביה לבקר לחיפה, יהיה לנו
הרבה לכבוד ולנעימות יתרה. ואם אין סכוי לכך בעתיד הקרוב,
ואם יקרו [illegible] רצוי לך, אשמח לבוא לירושלים,
כאשר מצב אשתי יאפשר את נסיעתי.
ועד אז אולי תוכל לכתוב לי מלים אחדות?
הנני שולח לך את שני ספרים, ואני מקווה [illegible] שתזכה לשנה [illegible].

הזמנתי כאן את נכדיך החדשים, את זוכרי ספרים אחרים, לכן

לבדי נערך את ספרי שלא ישוב אחריך. [illegible]

~~ולכן מסוכרא את אלו לכם~~

בברכה כלה ורגשי יקר

ש"י